

minister selv har sagt. Den ærede Minister siger nemlig: „der er en privat Skole her i Kjøbenhavn, for ikke at nævne de andre, der er voret saaledes op, at den i de senere Aar har havt en mange Gange større Tilgang af Elever, end Metropolitan-skolen har Elevantal.“ Det er altsaa i en saadan Concurrence, at Aarsagen maa søges til, at det gaaer mindre godt med Mariboës Skole. Den ærede Cultusminister maa saaledes selv erkende, at der er en anden privat Skole, for ikke at nævne de andre, som tager Luven fra Mariboës, som overstraalet den; thi endskjøndt denne Skoles Bestyrer er en saa udmærket, fortrinlig og dygtig Institutbestyrer, saa maa dog den anden Skoleforstander, som kan tage Luven fra Mariboe, være en endnu fortrinligere, ypperligere og dygtigere Institutbestyrer. Naar det nu skeer, saaledes som den ærede Cultusminister senere udtalte, at Skolerne ere underkastede Skjæbnens vrelende Omstiftelser, saa kunde det være muligt, at endog en saadan Skole, uagtet den er voret op til en saadan Størrelse, ogsaa kan tabe sig. Den ærede Minister siger nemlig: „naar en Skole har bestaaet længe, kommer der et Tidspunkt, hvor den culminerer, og uden at man kan paavise, at det paa nogen Maade er Skolens egen Skyld, bliver der en Tilbagegang, paa Grund af, at der er en vis Tilbøielighed til at søge det Nye — og denne Tilbøielighed drager da Kræfterne bort fra Skolen.“ Nu kan det jo være muligt, at det gaaer med denne Skole, og maaffee med flere andre Skoler, som den høitagtede Cultusminister siger, at naar de have floreret i nogen Tid, gaae de tilbage, fordi nye Skoler ere blevne oprettede ved Siden af dem; men isaafald kan jeg ikke skjønne Andet, end at disse Mænd maae være berettigede til at vente Pension, og det saa meget mere, som Exemplet engang er givet. Ja, naar der intet Exempel var, saa vilde det slet ikke falde disse Mænd ind; men naar Exemplet er givet, er det ganske naturligt, at det maa falde dem ind, og saa vil det bagefter blive temmelig vanskeligt for os, eller en kommende Rigsdag, at sige til dem: „I ere vel fortjente Mænd, men ikke i den Grad, at I her kunne komme i Betragtning,“ jeg

siger, at det vil besvare os; thi det er saarende for Julelsen at vise saadanne Ansøgninger tilbage. Det er derfor min Mening, at man ikke skal udsætte dem, der maaffee for en lang Tid vedblive at være Medlemmer af Rigsdagen, eller dem, som blive vore Efterfølgere i Kongerigets Repræsentation, for at komme i den ubehagelige Nødvendighed at maatte sige Nei til høitfortjente og dygtige Mænd, der, som Cultusministeren erkendte, virkelig findes, og som ved Lyffens Omverling være komne i det Forhold, at de kunde ønske sig en saadan Pension af Staten. Den ærede Rigsdagsmand, der tillige beklæder en Secretairpost (Barfod) yttrede, at den hele Ulykke var den, at Professor Mariboe ikke var „Embedsmand,“ dersom han blot havde været Embedsmand, saa havde det ingen Nød havt, saa havde han faaet sin Pension; ja, det er meget rigtigt; thi Pensionsloven siger, at naar en Embedsmand har gjort sine Pligter upaaklageligt, saa faaer han sin Pension. Jeg skal ikke nægte, at der kan være en eller anden Embedsmand, som i sin Gjerning kan have viist mindre Dygtighed end Professor Mariboe, men der er den store Forskjel mellem dem, at den Eine er berettiget og den Anden uberettiget til Pension. Embedsmanden vundrer ikke paa Roser, og jeg troer derfor, at det er billigt, hvad den ærede Rigsdag ogsaa har fundet at være i sin Orden, da den vedtog Pensionsloven, at unde ham Pension. Embedsmanden maa jo fra sin tidligste Alder — idetmindste er det Tilfældet med de fleste af dem, navnlig de studerende — søge at samle sig de Kundskaber, som Staten fordrer, han maa gaae den Vej, som Staten afsikker ham, hverken til høire eller venstre, han maa i mange Henseender fornægte sig selv, hvor han kunde have Ustegt til at skaffe sig privat Erhverv og Fortjeneste, idet han maa gaae den Vej, han har opoffret sig for, og hvad er da naturligere, end at han herfor kan erhverve sig nogen Berettigelse? Naar han fra sin tidligste Ungdom har opoffret sin Tid og sine Penge, ikke fulgt anden Bane end den, som Staten har foreskrevet ham, saa maa han ogsaa vente, at Staten tager ham under Armene, naar han bliver gammel, naar